

**МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ЗАПОРІЗЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО МОЛОДИХ ВЧЕНИХ ТА СТУДЕНТІВ

**ЗБІРНИК ТЕЗ ДОПОВІДЕЙ
«НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ ЗДМУ – 2021»**

**В РАМКАХ І туру «ВСЕУКРАЇНСЬКОГО КОНКУРСУ СТУДЕНТСЬКИХ
НАУКОВИХ РОБІТ З ГАЛУЗЕЙ ЗВАНЬ І СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ
У 2020 – 2021 Н.Р.»**

5 лютого 2021 року

Запоріжжя – 2021

вона підлаштовується під суспільні норми моралі і бажання виглядати в очах людей так чи інакше.

в) Shadow (тінь) - це інша субособистість Ego і в якійсь мірі протиставляється персоні. Це те, що ховається і навіть відторгається нашою свідомістю. Наприклад, антиморальні бажання або риси характеру, які нам притаманні, але не подобаються чи ми їх соромимося. В такому випадку тінь або зовсім випадає в несвідоме, або старанно приховується людиною за маскою. Але тінь, згідно з Юнгом, не можна ігнорувати. Інакше вона може взяти верх і вирватися назовні з ще більш серйозними наслідками. Тим більше тіньова субособистість - це все одно частина цілісної особистості, яку теж потрібно усвідомити, так що краще всього зрозуміти, що саме ховається в тіні і навчитися цим керувати. Все це частина індивідуалізації, яка криється в прагненні до гармонійного поєднання всіх протилежностей всередині нас. Варто сказати, що бувають винятки. Наприклад, приступний авторитет може мати жорстку персону, а в тінь відкидати свою тендітну натуру.

У висновку хочу сказати, що Карл Юнг звертає нашу увагу на те, як важливо цінувати себе, як особистість, бо, на жаль, не завжди це так. Невпевненість в своїх силах, змогах та думках вбиває власне «Я» в собі. Так, це важко, але і дуже необхідно. Людина, що вміє приймати себе та працює над собою – це сильна людина. Не можна опускати руки і нічого не робити. Це приносить лише негаразди для власної душі та майбутнього життя. Підлітки найвразливіші до цього, тому їм необхідно завчасно допомогти та направити у правильному руслі.

ПРОБЛЕМА НОРМИ ТА ПАТОЛОГІЇ ЧЕРЕЗ МЕДИКО-ФІЛОСОФСЬКИЙ КОНТЕКСТ ДОСЛІДЖЕННЯ ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ

Попович М.В., II медичний факультет, 1 курс

(наук. кер. доц. Спиця Н.В.)

Актуальність. Глобальні соціально-економічні системні зміни в усьому світі сприяли зростанню інтересу до проблематики девіантної поведінки, що призвело до більш детального вивчення причин та форм, а також пошуку профілактичних, корекційних та реабілітаційних умов вирішення проблеми. Об'єктивно зростає і інтерес до морально-етичної сторони – хто встановлює рамки та норми поведінки.

Мета дослідження. Визначення біологічних причин поведінкових девіацій. Аналіз теорії «клеювання», теорії «аномії» та культурологічної теорії.

Матеріалами дослідження стали сучасні роботи в сфері психології девіантної поведінки, зокрема учбовий посібник В.Д. Менделєвія «Психологія девіантної поведінки», книга американського психолога та психотерапевта І. Ялома «Ліки від кохання». Також в роботі використані деякі Інтернет-джерела. Основний метод дослідження – аналіз та синтез отриманих даних.

У стабільно функціонуючому суспільстві неминуче виникає соціальна норма, яка являється необхідним та відносно стійким елементом соціальної практики – інструменту соціального регулювання та контролю. Проте разом з цим виникає логічне питання – чому одне являється нормою, а інше виступає в якості девіантної поведінки (позитивної чи негативної) та хто встановлює ці норми.

Девіантна поведінка – це дії людини, що не відповідають офіційно встановленим чи фактично сформованими шаблонами. До неї відносять:

Позитивні: альтруїзм, геніальність, героїство, наукова технічна та художня діяльність.

Негативні: психічні захворювання, правопорушення, наркоманія.

Окремо розглядають культурні та релігійні відхилення.

Використовуючи висунуте Е.Дюркгеймом поняття «аномії», можна стверджувати, що причиною відхилень являється непогодженість між цілями, що були висунуті суспільством, та засобами, які пропонує це суспільство задля досягнення поставлених цілей. Іншим напрямом вважається культурна розбіжність та соціальна нерівність індивідів в суспільстві. З. Фрейд висував ствердження, що в основі відхилень лежить особистий конфлікт індивіда, що є результатом боротьби між свідомим та підсвідомим, розбіжність можливостей та бажань.

Девіантна поведінка служить підставою для виникнення загальноприйнятих культурних норм. Разом з цим виникає логічне морально-етичне питання – які відхилення являються соціальним рушієм прогресу, які терпимі, а які потребують серйозної корекції. В той же час не всі форми відхилень потребують детального аналізу. Наприклад, кримінальна поведінка, сексуальні розлади (проте не всі їх форми на сьогодні являються однозначно засуджуваними), алкоголізм, наркоманія та тероризм не можуть призвести до появи нових культурних зразків. Вони виступають в якості негативних соціальних відхилень та відіграють деструктивну роль в соціумі.

Особливої уваги та детального аналізу потребують неврози та інші психологічні захворювання. Вони одночасно виступають в ролі девіантної поведінки, але при цьому лише за певних умов можуть перетворитися на деструктивний фактор. Саме тому ця група потребує уваги та особливих умов корекції.

Разом з цим виникає теорія стигматизації (клейміння) за М.Гофманом та Ч.Беккером. Згідно цієї теорії, девіація – це «клеймо», яке групи, що наділені владою, ставлять на поведінку менш захищених груп або окремої особи.

Таким чином, на основі розглянутих та проаналізованих джерел, можна зробити висновки, що девіантна поведінка – наслідок невдалого процесу соціалізації особистості, який в деяких формах виступає в якості рушія розвитку суспільства, але в той же час може бути використаним і для формування «клеймування». Тому важливе значення має морально-етична сторона проблеми, що дозволяє створити психологічний захист деяких форм девіації, та сприяє їх більш детальному аналізу.

БІОЕТИЧНІ АСПЕКТИ ВИКОРИСТАННЯ ТРУПНОГО МАТЕРІАЛУ ПІД ЧАС НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ МЕДИКІВ

Світлицький К.А., II медичний факультет, 1 курс
(наук. кер. доц. Спиця Н.В.)

Мета дослідження: Оцінити біоетичні проблеми використання трупного матеріалу для навчання студентів медичних вузів.

Актуальність: Анатомія - найдавніша з біологічних наук. Відомо, що перші чисельні зображення тварин і людей вчені датують 13-14 тисячоліттями до н. е., але у зв'язку з потребами медицини анатомія поступово перетворювалась на науку про будову тіла. Перші пізнання з анатомії черпалися під час розтину тварин, убитих на полюванні. З вивченням анатомії людини, щоправда виникали труднощі. Зокрема, у Стародавньому Китаї, за рідкісним винятком, розтини не проводили, у Стародавньому Єгипті анатомію вивчали тільки під час бальзамування, у стародавніх Римі та Греції дозволяли розтинати обмежену кількість трупів на рік тільки вченим-анатомам та їх учням. Під час панування християнської ідеології в період середньовіччя вивчення людського тіла підпадало під сувору заборону як «гріховне» заняття. Однак, на початку епохи Відродження почали будувати анатомічні театри для розтину людських тіл і занять з анатомії, в